

nelsessystem. Den nuværende indsats er ikke tilfredsstillende.

Rapporter fra SFI, Rigsrevisionen og DTI viser, at systemerne og ressourcerne bruges forkert. Det nuværende system er meget bureaukratisk, meget stift, og det har ført til et omfattende ressourcespild. Det kan man konstatere ved at tage ud og besøge de forskellige skoler, hvor man nogle gange laver de samme ting, og hvor der i hvert fald ikke er koordinering imellem dem.

Problemet er bl.a., at meget få personer kan finde rundt i det enorme antal uddannelser og kursusudbydere, så man nogle gange sender folk af sted på forkerte kurser, og at der er stort sammenfald mellem kursernes indhold. Forskellige støtteordninger bidrager også til forvirringen, økonomistyringen er bureaukratisk, og man savner sammenhæng mellem pris og kvalitet af uddannelserne.

Og det er klart, det, vi taler om nu – specielt den måde, som produktionsskoler samler op, AMU-system – spiller en vigtig rolle i bestræbelserne på at sikre, at flest muligt får en uddannelse, men også at man sikrer et fleksibelt arbejdsmarked, hvor arbejdsstyrken har de kvalifikationer, som arbejdsmarkedet har brug for.

Og der må man så sige, at VEU-systemet er en central brik i overgangen til videnssamfundet, fordi man sikrer folk en bedre uddannelse og samler dem op, som ellers ikke har nogen andre steder at gå hen. F.eks. produktionsskolerne gør, at man kan forbedre produktiviteten og også muligheden for at udnytte de ressourcer, som alle mennesker har.

Jeg vil sige – det har vi også diskuteret lidt her i dag – at regeringsgrundlaget indeholdt også en erklæring om, at systemet burde ændres. Der har været nedsat et udvalg, som vi har hørt lidt om, og som vi har glædet os meget til at høre konklusionerne af. Vi frygter lidt, at det sådan er blevet gemt lidt, og at det er blevet udsat på grund af intern uenighed i regeringen samt Socialdemokratiets frygt for fagbevægelsens reaktion.

Arbejdsministeriet og fagbevægelsen kæmper jo indædt for at bevare AMU-systemet i Arbejdsministeriets ressort, i stedet for at man måske vælger den logiske løsning, som hed, at man flyttede ting sammen. Vi synes, det er mest nærliggende at flytte det over til Undervisningsministeriet, men det kan vi jo altid disku-

tere, og det glæder vi os til, når rapporten kommer.

Vi vil foretage de nødvendige ændringer for at sikre, at de enkeltes behov og kvaliteten af uddannelsesindsatsen kommer i højsædet. Derfor mener vi også, at man på de her områder skal fokusere mere på løsningen af konkrete uddannelsesbehov bl.a. ved at effektivisere voksen- og efteruddannelsesindsatsen.

Der er også et stort behov for, at der på regional basis sikres en langt bedre styring af uddannelsesressourcerne. Det kan man bl.a. gøre ved det, som vi har foreslået i vores finanslovoplæg – og vi vil gøre det igen til efteråret, kan jeg røbe allerede nu – at man lægger det i ét ansvarligt ministerium, én lov, ét godtgørelsessystem, og vi mener, at man skal gå i gang med det reformarbejde med det samme.

Derfor synes vi da i hvert fald, at der kommer én god ting ud af den her debat. Vi er ikke enige i, hvad skal vi sige, præmisserne, at der er kommet helt urimelige bombastiske nedskæringer på området; de har nemlig været nødvendige, sådan som vi ser det. Vi kan altid diskutere udmøntningen af dem, det har vi også gjort, og det vil vi stadig væk gøre.

Men det er i hvert fald vigtigt, at man får diskuteret: Hvad er det, man vil på det her område? Og den diskussion glæder vi os til at tage.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Brian Mikkelsen refererede til Det Konservative Folkepartis finanslovudspil.

Det giver mig så anledning til at spørge, om det er det, der i dag er grundlaget for Det Konservative Folkepartis synspunkter omkring voksen- og efteruddannelse. Var der ikke noget med, at daghøjskolerne sådan set i Det Konservative Folkepartis tænkning i en periode var nedlagt? Derfor vil jeg godt spørge: Er den del af det væk, eller er den ikke?

Det var, fordi hr. Brian Mikkelsen selv refererede til et udspil, som vel ikke længere er gældende hundrede procent for Det Konservative Folkepartis politik, og at Det Konservative Folkeparti gjorde netop det, som er klogt: at lytte og så overvinde sig selv og erkende, at man er blevet klogere.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil egentlig gerne være lidt mere direkte end hr. Aage Frandsen. Som jeg husker det,